

Trybunał Konstytucyjny

al. Szucha 12a
00-918 Warszawa

Skarżący:

M S

adres w aktach sprawy

sygn. akt: Ts 267/11

dot. niekonstytucyjności ograniczenia w całości praw do świadczeń pieniężnych związanych ze zwolnieniem ze służby w ABW.

PISMO PROCESOWE SKARŻĄCEGO

W nawiązaniu do skargi konstytucyjnej z dnia 4 września 2011 r. skarżący, w imieniu własnym, wnosi o:

1/ orzeczenie niezgodności art. 128 ustawy o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. Nr 74, poz. 676 ze zm., dalej: ustawa o ABW) z art. 2 Konstytucji, jako samodzielnego wzorca kontroli, bowiem jak podniesiono w skardze konstytucyjnej zarówno w zaskarżonym przepisie jak i całej ustawie o ABW nie dokonano implementacji przepisu art. 7 ust. 1 i 2 w związku z art. 17 dyrektywy nr 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji pracy (Dz. Urz. UE L Nr 299, s. 9; dalej: dyrektywa 2003/88);

2/ pozytywne uwzględnienie – jako dodatkowych argumentów za niekonstytucyjnością zaskarżonej regulacji - poglądów Senatu i Sejmu wyrażonych w uzasadnieniu projektu ustawy o zmianie ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 387 i druk senatu nr 27) w zakresie prawa do ekwiwalentu za niewykorzystany urlop w służbach mundurowych, których konstatacja sprowadza się do stwierdzenia, że art. 128 ustawy o ABW jest przepisem wadliwym, bowiem jest sprzeczny z Konstytucją i prawem unijnym. Jednocześnie wnoszę o włączenie do akt niniejszej sprawy pism Szefa Agencji Wywiadu i Ministra Spraw Wewnętrznych zawierających poglądy na sprawy ekwiwalentu za urlop wyrażonych podczas prac na projektem ustawy (zob. strona internetowa Senatu);

3/ włączenie do akt niniejszej sprawy, kserokopii zwrotnego potwierdzenia odbioru wyroków Naczelnego Sądu Administracyjnego (dalej: NSA) o sygn.

i wyroku NSA o sygn. _____, wykonanej z akt sądowoadministracyjnych NSA sprawy o sygn. akt _____ oraz _____ . Zatem wysyłając skargę konstytucyjną z dnia 4 września 2011 r. za pośrednictwem poczty zachowano formalny wymóg okresu 3 miesięcznego na wniesienie skargi konstytucyjnej – tj. nie wystąpiła ujemna przesłanka wydania wyroku;

4/ włączenie do akt niniejszej sprawy odpisu prawomocnego wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W _____ (dalej: WSA) z dnia _____ maja 2012 r. sygn. _____ w sprawie o ekwiwalent pieniężny za nabyty, a niewykorzystany urlop wypoczynkowy w związku ze zwolnieniem z pracy.

W związku z istotnymi wątpliwościami odnoszącymi się do zakresu orzekania NSA w sprawie o sygn. _____ - z uwagi na zakres tzw. powagi rzeczy osądzonej - podjąłem próbę dochodzenia roszczenia o wypłatę ekwiwalentu pieniężnego (rekompensaty pieniężnej) za nabyty już urlop wypoczynkowy na podstawie art. 95 ust. 1 i 4 ustawy o ABW. Uważałem, iż NSA rozważał jedynie prawidłowość odmowy wpłaty ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy na podstawie art. 128 ust. 1 pkt 2 ustawy o ABW. Roszczenia o ekwiwalent oparłem na przepisach art. 81 w związku z art. 66 ust. 2 Konstytucji RP oraz prawa unijnego, dotychczas – moim zdaniem - nie rozważanych przez sądy administracyjne. Sąd administracyjny I instancji orzekł natomiast, że wskazane przez skarżącego przepisy prawa konstytucyjnego i unijnego były już rozważane przez NSA w wyroku z dnia _____ kwietnia 2011 r. sygn. _____.

Zgodnie z art. 170 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.) orzeczenie prawomocne sądu administracyjnego wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy i inne organy państwowe. Moc wiążąca wyroku NSA z _____ .04.2011 r. i wyroku WSA z _____ .05.2012 r. określona w art. 170 p.p.s.a. w odniesieniu do sądów, oznacza, że podmioty te muszą przyjmować, iż dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak stwierdzono w prawomocnym orzeczeniu. W tym stanie prawnym i faktycznym skarżący podtrzymuje zarzuty podniesione w skardze konstytucyjnej.

Jednocześnie informuję o wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W _____ z dnia _____ maja 2012 r. sygn. _____ w sprawie o ekwiwalent za urlop dodatkowy nabyty przeze mnie na podstawie art. 97 ust. 2 pkt 2 ustawy o ABW (wskazane powyżej wyroki WSA i NSA zostały opublikowane na stronie internetowej NSA). Skarżący przed odejściem ze służby i przejściem na emeryturę nie mógł skorzystać z nabytego już urlopu dodatkowego ze względu na chorobę, dlatego wystąpił o ekwiwalent za niewykorzystany urlop dodatkowy. W obu powołanych wyrokach Sąd administracyjny I instancji orzekł, że sprawy o świadczenia pieniężne w postaci ekwiwalentu za nabyty urlop wypoczynkowy i ekwiwalentu za nabyty urlop dodatkowy dochodzone na podstawie art. 81 w związku z art. 66 ust. 2 Konstytucji i prawa unijnego były już rozważane przez Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia _____ kwietnia 2011 r. sygn. _____ . Jednocześnie dochodząc do powyższych konstatacji WSA nie powołał się na stosowany fragment z uzasadnienia wyroku NSA.

Skarżący wskazuje jednocześnie na wystąpienie istotnych problemów interpretacyjnych w orzecznictwie Sądów administracyjnych w zakresie jasnych zapisów ustawowych oraz prawa unijnego, dotyczących niniejszej sprawy, bowiem

w wyroku WSA o sygn. Sąd powołując się na wyrok NSA o sygn.
orzekł, iż „**Przedmiotem obydwu postępowań była bowiem kwestia
wykładni przepisu art. 128 ust. 1 pkt 2 ustawy**”. Natomiast w wyroku WSA o sygn.

Sąd powołując się na ten sam wyrok NSA o sygn.
orzekł - cytując w swoim uzasadnieniu - część wyroku NSA „**iż, treść przepisu 128
ust. 1 pkt 2 ustawy o ABW i AW jest jasna i nie wymaga wykładni. (...)**”
Również w tym wyroku WSA - powołując się na wyrok NSA - stwierdził, że NSA
orzekł w oparciu m. in. „**o orzecznictwo ETS**”, gdy tymczasem w uzasadnieniu
wyroku NSA nie ma wzmianki o powołaniu się na jakikolwiek wyrok ETS, gdyż
wyrażony przez NSA pogląd na temat prawa unijnego stoi w rażącej sprzeczności ze
wszystkimi dotychczas opublikowanymi poglądami przez ETS. Zatem w tym
przypadku mamy do czynienia nie z odmienną linią orzecznictwa Sądów
administracyjnych lecz z błędami w procesie orzekania. Tym samym wniosek o
uwzględnienie art. 2 Konstytucji jako samodzielnego wzorca kontroli stał się
nieodzowny. Tym bardziej, że w dacie orzekania władza ustawodawcza tj. zarówno
Sejm jak i Senat wyrazili odmienne poglądy niż Sądy administracyjne na temat
ekwiwalentu. (vide: uzasadnienie powołanego projektu ustawy, druk nr 387 i 27)

UZASADNIENIE

I. W związku z wyrokami WSA w W z dnia maja 2012 r. sygn.
i z dnia maja 2012 r. sygn. skarżący podnosi następujące
argumenty za niekonstytucyjnością zaskarżonego przepisu, a dotyczące stanu
faktycznego i prawnego niniejszej sprawy:

1. Na podstawie art. 66 ust. 2 Konstytucji nabyłem konstytucyjne prawo do
corocznego płatnego urlopu w wysokości określonej w art. 95 ust. 1, 2 i 4 ustawy
o ABW (urlop wypoczynkowy). Na podstawie art. 66 ust. 2 Konstytucji nabyłem
również prawo do corocznego płatnego urlopu w wysokości określonej w art. 97 ust.
2 pkt 2 ustawy o ABW (urlop dodatkowy). A ponadto prawo do urlopu jest
bezwzględnie gwarantowane przez przepisy Konstytucji, prawo to ma charakter
prawa absolutnego, jasną i precyzyjną treść i dopuszcza w art. 233 Konstytucji jeden
wyjątek. Zwolnienie z pracy na podstawie przepisu art. 60 ust. 2 pkt 7 w związku
z art. 128 ustawy o ABW – ex lege - powoduje unicestwienie nabytego już prawa do
wypoczynku gwarantowanego w Konstytucji w sposób bezwarunkowy.

2. Na podstawie art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (dalej:
Karta) nabyłem prawo do corocznego płatnego urlopu oraz na podstawie art. 7 ust. 1
i 2 dyrektywy 2003/88/UE¹ nabyłem prawo do corocznego płatnego urlopu i prawo

¹ Art. 7 ust. 1 i 2 w związku z art. 17 dyrektywy nr 2003/88 Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej z dnia
4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji pracy (Dz. Urz. UE L Nr 299, s. 9; dalej: dyrektywa 2003/88).
Dyrektywa 2003/88 weszła w życie w dniu 2 sierpnia 2004r. i zastąpiła dyrektywę Rady 93/104/WE z dnia 23 listopada 1993 r.

do jego ekwiwalentu. Orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wyraża jednolity pogląd, że unijne prawo do corocznego płatnego urlopu i prawo do jego ekwiwalentu stanowi dwa aspekty jednego prawa.

3. W niniejszej sprawie, zatem mamy do czynienia z prawem słusznie nabytym i prawem podstawowym Unii Europejskiej, gwarantowanym przez Konstytucję, Kartę i dyrektywę 2003/88 w sposób bezwarunkowy, którego to prawa skarżący został pozbawiony, chociaż nie spełniał przesłanek określających możliwości ograniczenia tego prawa unormowanych w art. 31 ust. 3 Konstytucji, art. 52 ust. 1 Karty i art. 17 dyrektywy 2003/88.

4. Wbrew postanowieniom art. 31 ust. 3 Konstytucji, art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 17 dyrektywy 2003/88 w zaskarżonym przepisie jak i w całej ustawie o ABW nie uregulowano sprawy ograniczenia - w całości lub części - nabytego już przez skarżącego konstytucyjnego i wspólnotowego prawa do corocznego płatnego urlopu. Zgodnie z przepisami Konstytucji, Karty i dyrektywy 2003/88 ograniczenie nabytego prawa może nastąpić tylko w enumeratywnie wskazanych przypadkach. Skarżący nie spełnia żadnej z wymienionych przesłanek. Natomiast ustawa o ABW nie zawiera przepisu ograniczającego prawo do corocznego płatnego urlopu (zarówno prawa w naturze jak i jego ekwiwalentu) w stosunku do skarżącego.

5. Zatem zastosowanie w sprawie skarżącego - przez organ i Sady administracyjne - art. 128 w związku ze zwolnieniem ze służby w trybie określonym w art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW powoduje - ex lege - zniweczenie konstytucyjnego prawa do corocznego płatnego urlopu. Natomiast ograniczenie w całości prawa do ekwiwalentu za niewykorzystany coroczny płatny urlop wypoczynkowy i dodatkowy następuje poprzez nieuregulowanie tej kwestii w ustawie o ABW. W sprawie skarżącego Sady administracyjne w wyrokach o sygn. _____ i _____ zaakceptowały prawidłowość postępowania organu administracyjnego zastosowania przepisu art. 128 ustawy o ABW prowadzące do ograniczenia w całości prawa do ekwiwalentu - za nabyty i niewykorzystany ze względu na chorobę przed zwolnieniem z pracy - urlop (wypoczynkowy i dodatkowy) poprzez wnioskowanie prawnicze *a contrario* (szersze uzasadnienie zawiera wyrok NSA o sygn. _____), bowiem w ustawie o ABW brak jest stosowanego unormowania ograniczającego prawo w całości. Skarżący nie podziela poglądu wyrażonego w wyroku NSA o sygn. _____

_____ , że konstytucyjne prawo do urlopu, o którym mowa w art. 66 ust. 2 Konstytucji nie obejmuje także ekwiwalentu za niewykorzystany urlop. Konkluzja Sądu w tym zakresie nie znajduje potwierdzenia zarówno w doktrynie prawa jak i orzecznictwie sądów polskich oraz stoi w jawnej sprzeczności ze stałą linią orzecznictwa ETS.

dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy. Artykuł 7, przyjęty został w niezmienionej formie z poprzedniej dyrektywy. Art. 7 w związku z art. 17 dyrektywy 2003/88 nie należy do przepisów, od których dyrektywa dopuszcza odstępstwa. Szerzej: Monitor prawniczy nr 3/2009 r.

III. Senacki projekt ustawy o zmianie ustawy o Policji (w tym projektowana zmiana art. 128 ustawy o ABW)

Przygotowany przez Senat projekt ustawy został opracowany w związku z koniecznością wykonania orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 lutego 2010 r. (sygn. akt K 1/08) i zmierza do zapewnienia zgodności rozwiązań dotyczących służb mundurowych przyjętych w prawie krajowym z gwarancjami wynikającymi z przepisów prawa europejskiego. *„Projektowana ustawa stanowi wykonanie obowiązku dostosowania systemu prawa do orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego oraz Trybunału Sprawiedliwości UE. Podstawowym jej skutkiem prawnym będzie zatem zastąpienie regulacji wadliwej rozwiązaniem zgodnym z ustawą zasadniczą, (...) Proponowane zmiany realizują również zasadę sprawiedliwości społecznej, a tym samym przyczynią się zapewne do budowy zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa.”* Skarżący wskazuje na poglądy naczelných i centralnych organów państwa wyrażone podczas prowadzonych uzgodnień *projektu ustawy o zmianie ustawy o policji oraz niektórych innych ustaw (druk senacki nr 27)*, który został opracowany w związku z koniecznością wykonania orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 lutego 2010 r. (sygn. akt K 1/08). W piśmie z dnia 14 marca 2012 r. Minister Spraw Wewnętrznych wyraził następujący pogląd: *„Jak słusznie zauważono w toku prac nad projektem, taka sankcja pozostaje w sprzeczności w dyrektywą 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącą niektórych aspektów organizacji czasu pracy i nie daje podstaw do ograniczenia praw urlopowych zarówno pracowników, jak i osób pozostających w zatrudnieniu w ramach stosunku służby, w zależności od trybu czy przyczyny ustania zatrudnienia lub stosunku służby.”* Szef Agencji Wywiadu w piśmie z dnia 9 lutego 2012 r. wskazał na konieczność uregulowania w art. 128 ustawy o ABW sprawy wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za urlop dodatkowy, o którym mowa w art. 97 ust. 2 ustawy. Z powyższego również wynika, że ustawodawca w zaskarżonym przepisie nie przewidział możliwości przyznania świadczenia pieniężnego w postaci ekwiwalentu za urlop dodatkowy.

III. Przedmiot kontroli

Przedmiotem kontroli w sprawie zainicjowanej skargą konstytucyjną jest więc norma prawna dekodowana przez Szefa ABW oraz Sady administracyjne orzekające w sprawie skarżącego, zgodnie z którą funkcjonariuszom zwolnionym na podstawie art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW nie przysługują – w całości - świadczenia enumeratywnie wymienione w przepisie art. 128. Zatem, zastosowanie w sprawie skarżącego zakwestionowanego przepisu spowodowało ograniczenie świadczeń pieniężnych w całości na podstawie wniosku prawniczego *a contrario*. Wbrew postanowieniom art. 31 ust. 3 Konstytucji ustawodawca nie uchwalił przepisu w ustawie o ABW ograniczającego prawa do świadczeń pieniężnych w związku ze zwolnieniem ze służby w trybie art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW w całości lub

części. Zgodnie z normą ogólną zawartą w art. 123 ust. 1 pkt 5 ustawy o ABW świadczenia pieniężne przysługują skarżącemu oraz każdemu funkcjonariuszowi ABW lub AW bez względu na sposób zwolnienia ze służby.

Zatem niniejsza sprawa dotyczyć będzie zgodności z Konstytucją normy prawnej zawartej w ustawie o ABW ograniczającej w całości świadczenia pieniężne, o których mowa w art. 128 ustawy o ABW związane ze zwolnieniem ze służby w trybie art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW.

IV. Wzorce konstytucyjnej kontroli i zakres zaskarżenia.

Ustalenie treści art. 128 ustawy o ABW wymaga przedstawienia jego otoczenia normatywnego. Przepis ten normuje następstwa prawne zwolnienia funkcjonariusza ze służby z ABW lub AW. Ust. 1 art. 128 ustawy przyznaje prawa do wymienionych świadczeń pieniężnych enumeratywnie wskazanej grupie funkcjonariuszy. W tym miejscu nadmienić jedynie należy, iż zaskarżony przepis przyznaje prawo do ekwiwalentu (rekompensaty) za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, nabyty już na podstawie przepisów rangi wyższej niż ustawa o ABW. WSA w W w wyroku z dnia maja 2012 r. sygn. orzekł, że przepis ten normuje również prawo do ekwiwalentu za niewykorzystany urlop dodatkowy, gdyż „*Urlop dodatkowy jest bowiem również urlopem wypoczynkowym, (...)*”. Argumentacja Sądu zawarta w uzasadnieniu wyroku wyraża ciekawy, jednakże odmienny pogląd od stanowiska Szefa Agencji Wywiadu, Sejmu i Senatu na ten temat – vide: pismo Szefa AW stanowiące załącznik do druku Senatu nr 27 oraz uzasadnienie do druku sejmowego nr 387.

Natomiast ust. 2 art. 128 wymienia jeden przypadek ograniczenia w części ustawowego prawa do odprawy i ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy. Zatem w pozostałych przypadkach zwolnienia ze służby nie wymienionych w art. 128 ustawy o ABW ograniczenie praw do świadczeń pieniężnych dokonywane jest poprzez wnioskowanie prawnicze *a contrario*. W zakresie niniejszej sprawy w toku pośpiesznych prac ustawodawczych w 2006 roku zapomniano również o obowiązku implementacji przepisu art. 7 ust. 1 i 2 dyrektywy 2003/88.

Prawo do świadczeń pieniężnych związanych ze zwolnieniem ze służby w sposób ogólny i bez żadnych wyjątków uregulowane zostało w art. 123 ust. 1 pkt 5 ustawy o ABW.

Reasumując, zaskarżony przepis normuje skutki prawne zwolnienia ze służby poprzez: przyznanie prawa do świadczeń pieniężnych (w zakresie ekwiwalentu za urlop przyznaje prawo już nabyte) enumeratywnie wymienionej grupie funkcjonariuszy, natomiast w jednym przypadku ogranicza prawo do świadczeń. Pozostałym funkcjonariuszom ABW i AW zwolnionym ze służby – a nie wymienionym

w art. 128 ust. 1 ustawy o ABW – na zasadzie wnioskowania *a contrario* odmawia się praw do świadczeń pieniężnych, Szef ABW poprzez wydanie decyzji lub poprzez czynność materialno-techniczną odmawia praw do wymienionych w tym przepisie świadczeń. Z powyższego również wynika, że ustawodawca w ustawie o ABW nie przewidział możliwości przyznania świadczeń pieniężnych w postaci ekwiwalentu za urlop dodatkowy, o którym mowa w art. 97 ust. 2 ustawy o ABW.

W związku z wyrokiem WSA o sygn. _____ w sprawie odmowy wypłaty ekwiwalentu za niewykorzystany, a nabyty urlop dodatkowy, skarżący prezentuje następujący pogląd: Szef Agencji nie ma możliwości przyznawania lub odmawiania przyznawania ekwiwalentu za urlop dodatkowy na podstawie art. 128 ust. 1 pkt 2 ustawy o ABW, jednocześnie WSA nie ma możliwości prawnych wydania wyroku na podstawie wskazanego przepisu – jak to miało miejsce ze skarżącym - gdyż analizowany przepis w ogóle nie porusza kwestii uprawnienia wynikającego z art. 97 ustawy o ABW. Ustawodawca, przewidział dla decyzji z przepisu art. 128 ust. 1 pkt 2 ustawy o ABW uregulowanie sprawy ekwiwalentu za urlop, o którym mowa w art. 95 ustawy o ABW. Ratio legis takiego rozwiązania wprawdzie budzi wątpliwości, jednakże należy podnieść, że Szef Agencji i WSA nie uwzględnił wyraźnej woli ustawodawcy, jasno wyrażonej nie tylko w ustawie o ABW, ale także w analogicznych unormowaniach innych służb mundurowych. Zdaniem skarżącego przepis art. 128 ust. 1 pkt 2 ustawy o ABW jest jasno sformułowany i pojęcia urlop wypoczynkowy nie można interpretować rozszerzająco.

I tak, przykładowo: w policji, wojsku, więziennictwie, straży granicznej sprawa ekwiwalentu za urlop dodatkowy została unormowana w ich ustawach pragmatycznych. Natomiast w Państwowej Straży Pożarnej, CBA, BOR, SWW i SKW brak jest stosownego unormowania. Nie oznacza to oczywiście, iż w tych służbach nie wypłaca się przedmiotowego ekwiwalentu, gdyż znalazło by to odzwierciedlenie w orzecznictwie NSA i TK. W służbach mundurowych w których nie uregulowano sprawy ekwiwalentu pieniężnego za urlop dodatkowy jest on wypłacany na podstawie powołanych przez skarżącego w sprawie przed WSA przepisów Konstytucji oraz aktualnie prawa unijnego.

Wskazując na powyższe w pierwszej kolejności należy więc ustalić w jakim zakresie art. 128 ustawy o ABW był stosowany wobec skarżącego, przepis ten przecież normuje wyłącznie przypadki przysługiwania praw do świadczeń pieniężnych. Zaskarżenie przepisy art. 128 ust. 1 pkt 1 lub art. 128 ust. 1 pkt 2 ustawy o ABW nie mogło mieć miejsca, bowiem w oczywisty sposób powyższe przepisy ustawy, nie mają zastosowania do sytuacji skarżącego. Nie odnoszą się one, bowiem do funkcjonariuszy zwolnionych ze służby na podstawie art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy. Ponieważ skarżący nie został tam ujęty można wnioskować, iż przedmiotem zaskarżenia uczynił pominięcie ustawodawcze. Jednakże należy mieć na uwadze nabyte przez skarżącego konstytucyjne i unijne prawo do corocznego płatnego urlopu, ograniczenie którego zostało uregulowane

w zaskarżonym przepisie. Dlatego skarżący uważa, że właściwszym było by zaskarżenie przepisu ograniczającego to prawo do świadczeń w całości lub części (ust. 2 art. 128 ustawy o ABW). Zdaniem skarżącego stosowanie i odkodowanie normy prawnej zawartej w zaskarżonym przepisie art. 128 ustawy o ABW, przez organ i sądy administracyjne było nieprawidłowe, gdyż zgodnie z art. 31 ust. 3 Konstytucji nie można praw w nim wymienionych i nabytych ograniczać poprzez wnioskowanie prawnicze *a contrario*. W ocenie skarżącego bowiem mamy do czynienia z prawami konstytucyjnie chronionymi (art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji – np. odprawa) i prawem bezwarunkowo gwarantowanym (art. 66 ust. 2 Konstytucji – urlop i jego rekompensata), których ograniczenie może nastąpić w postaci wyraźnego uregulowania ustawowego. Zatem skarżący wnosi o rozpatrzenie możliwości orzeczenia niezgodności zaskarżonego przepisu z art. 2 Konstytucji jako samodzielnego wzorca dla kontroli zaskarżonej regulacji w trybie skargi konstytucyjnej, gdyż w rażący sposób naruszono zasadę poprawnej legislacji.

W *petitum* skargi konstytucyjnej skarżący żąda kontroli konstytucyjności całości art. 128 ustawy o ABW. Z uzasadnienia wynika jednak, że oczekuje zbadania zgodności z Konstytucją normy prawnej zawartej w art. 128 ustawy o ABW powiązanej z przyczyną zwolnienia ze służby w trybie art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW. Zatem ze stanu faktycznego sprawy wynika, że w istocie chodzi o niekonstytucyjność art. 128 w zakresie, w jakim odnosi się do ograniczenia praw do świadczeń pieniężnych (wskazując na odprawę i ekwiwalent, bowiem pozostałych wymienionych tam świadczeń nie można było z różnych przyczyn zaskarżyć, gdyż organ administracyjny twierdził, iż skarżący je otrzymał, chociaż z literalnego brzmienia przepisu wynika, że został pozbawiony w całości wszystkich tam wymienionych świadczeń w związku ze zwolnieniem) w całości z powodu zwolnienia ze służby na podstawie art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW. Zatem kwestionując art. 128 ustawy o ABW w całości kwestionuję treści normatywne zwarte w tym artykule, które kształtują moją sytuację prawną. Zdaniem skarżącego, wątpliwości można sprowadzić do pytania, czy prawidłowym jest zaskarżenie przepisy art. 128 ustawy o ABW przyznającego świadczenia pieniężne enumeratywnie wskazanym funkcjonariuszom, zamiast kwestionować przepis ograniczający prawa do świadczeń pieniężnych w całości. W ustawie o ABW unormowanie takie można znaleźć tylko w art. 133 ustawy o ABW. Przepis ten stanowi, że *odprawa, o której mowa w art. 128 ust. 1 pkt 1, oraz świadczenia określone w art. 132 nie przysługują funkcjonariuszowi, który bezpośrednio po zwolnieniu ze służby został przyjęty do zawodowej służby wojskowej lub do innej służby, w której przysługuje prawo do takich świadczeń*. Wprawdzie ograniczenie prawa w całości dotyczy tylko odprawy – pozostawiając poza zakresem sprawę ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy oraz uzasadnione wątpliwości prawne, co do ekwiwalentu za urlop dodatkowy – jednakże zakresem zaskarżenia w tym przypadku można by ująć pominięcie ustawodawcze (ekwiwalent) lub zaniechanie prawodawcze (odprawa). Zatem nie można również powołać jako adekwatnego wzorca ograniczenia w całości świadczeń pieniężnych przepisu

art. 133 ustawy o ABW. Jednakże zważywszy na brzmienie art. 79 Konstytucji, skarżący zobowiązany był zakwestionować przepis stanowiący rzeczywistą podstawę prawną ostatecznego orzeczenia wydanego w sprawie, który stał się podstawą prawną wydania wyroków przez Sady administracyjne.

Mając powyższe na uwadze skarżący zarzuca niekonstytucyjność art. 128 ustawy o ABW w zakresie w jakim w ust. 1 nie normuje sytuacji funkcjonariuszy zwolnionych w trybie art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW oraz w zakresie ust. 2 w zakresie jakim nie normuje ograniczenia praw do świadczeń pieniężnych w całości lub w części, chociaż właśnie w tym przepisie faktycznie skarżący się znalazł, natomiast ustawodawca – zgodnie z zasadami prawidłowej legislacji - powinien tam właśnie kwestię ograniczenia praw do świadczeń w związku ze zwolnieniem w trybie art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW powinien uregulować, a wówczas można by kwestionować taki zapis w skardze konstytucyjnej. W ocenie skarżącego, jednakże nie można tak sformułowanego żądania kwalifikować jako pominięcia prawodawczego, ponieważ po pierwsze, ograniczenie praw konstytucyjnych następuje poprzez stosowanie zakwestionowanego przepisu za zasadzie wnioskowania *a contrario*. Taki sposób ustawowego ograniczania praw chronionych (art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji) i nabytych na podstawie art. 66 ust. 2 Konstytucji i prawa unijnego jest już w rażący sposób niezgodny z art. 31 ust. 3 Konstytucji i art. 51 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Po drugie, wybranie zakwestionowania w całości art. 128 ustawy o ABW wynikało z przyjęcia przez ustawodawcę nieracjonalnego rozwiązania prawnego, które nie koresponduje - w jakikolwiek sposób – z przyczyną rozwiązania stosunku służbowego, a więc nie spełnia złożeń procesu legislacyjnego *ratio legis*. Nadmienić jedynie należy, iż poza zakresem zaskarżenia skarżący również pozostawił istotną kwestię związaną z normą prawną zawartą w art. 128 w związku z art. 100 ustawy o ABW w zakresie w jakim wprowadzie przyznaje prawo do ekwiwalentu, wszelako ustawowo nie unormowano wielkości tego prawa.

Niemniej jednak, zakładając racjonalność działania ustawodawcy, to należy przyjąć, że uchwalony w 2006 roku przepis art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW wprowadzał jednocześnie nowelizację do art. 128 ustawy o ABW, jako nową przesłankę nieprzyznania praw do świadczeń, nabytych już na podstawie art. 66 ust. 2 Konstytucji, prawa unijnego z jednoczesnym nieimplementowaniem art. 7 ust. 1 i 2 dyrektywy 2003/88, to niewątpliwie należy też stwierdzić rażące naruszenie: zasad techniki prawodawczej, zasadę dobrej legislacji i zasadę demokratycznego państwa prawa. Naruszenie tych zasad przejawia się m. in. w tym, iż zaskarżony przepis przyznaje prawo do ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wybranej grupie funkcjonariuszy, jednakże prawo zostało już nabyte aktem wyższym niż ustawa przez wszystkich funkcjonariuszy ABW i AW.

Różnicując zakres przyznawania konkretnych świadczeń pieniężnych związanych ze zwolnieniem ze służby ustawodawca zbagatelizował postanowienia

art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji. W tym kontekście, zarzut sformułowany jako żądanie stwierdzenia niezgodności z postanowieniami Konstytucji RP dodania nowej przesłanki w 2006 roku do ustawy o ABW w zakresie, w jakim nie przyznaje funkcjonariuszowi prawa do odprawy w związku ze zwolnieniem ze służby w ABW należy uznać za uzasadniony. Mimo werbalnego podobieństwa ujęcia zarzutu, w sprawie odprawy i ekwiwalentu jako świadczeń pieniężnych nie chodzi ani o lukę, ani o pominięcie ustawodawcze (dotyczące funkcjonariuszy zwalnianych ze służby na podstawie art. 60 ust. 2 pkt 7 w związku z art. 128 ustawy o ABW jako kategorii podmiotowej). Pominięcie ustawodawcze dotyczy sytuacji, gdy ustawodawca w wadliwy sposób konstruuje mechanizm prawny związany ze zwolnieniem ze służby, powodując jego dysfunkcjonalność na skutek braku (omieszkania) niezbędnego fragmentu regulacji. Natomiast w niniejszej sprawie kreując pewien zakres podmiotowy, do którego odnosi się reżim prawny, ustawodawca działał w granicach przysługującej mu swobody prowadzenia polityki legislacyjnej. Taka regulacja podlega normalnej kontroli konstytucyjności z punktu widzenia zachowania wymagań art. 32 Konstytucji (gdyż w niniejszej sprawie naruszono zakaz arbitralnego różnicowania w obrębie praw i wolności konstytucyjnie chronionych i gwarantowanych oraz zakaz dyskryminacji). Z taką właśnie sytuacją mamy do czynienia na tle niniejszej sprawy: chodzi bowiem o konstytucyjnie chronione prawa (prawo do odprawy art. 64 ust. 2 Konstytucji i prawo do urlopu – art. 66 ust. 2 Konstytucji). Chodzi tu też o konstytucyjną gwarancję własności, która rozciąga się na ochronę praw majątkowych niebędących własnością *sensu stricto*, a których skarżący został pozbawiony – mimo, iż nie naruszył żadnej normy prawnej co powodowałoby ukaranie karą dyscyplinarną lub odpowiedzialnością karną, tym samym dało racjonalny powód do nieprzyznania tych praw. Zatem ograniczenie powyżej wskazanych praw konstytucyjnych nie jest zgodne z zasadą proporcjonalności, bowiem nie występuje funkcjonalny związek ograniczenia z realizacją wartości wskazanych enumeratywnie w art. 31 ust. 3 Konstytucji.

Zarzucam, zatem odstąpienie ustawodawcy od obowiązku respektowania „aspektu negatywnego” prawa konstytucyjnego do urlopu, gdyż naruszono zasady, zakres i formę przewidzianą w art. 31 ust. 3 Konstytucji, ze względu na wymienione tam – enumeratywnie – wartości i przy spełnieniu wymogu proporcjonalności ograniczeń. Naruszony art. 31 ust. 3 ma przy tym charakter klauzuli ogólnej, odnoszącej się do wszystkich wolności i praw regulowanych w Konstytucji, w tym do prawa do urlopu gwarantowanego w art. 66 ust. 2 Konstytucji i prawa do własności – art. 64 ust. 2 Konstytucji. W ocenie skarżącego istnieją uzasadnione podstawy do uznania, że klauzula art. 31 ust. 3 Konstytucji doznała nieuzasadnionego ograniczenia do konstytucyjnego prawa do urlopu w zaskarżonym przepisie. W związku ze zwolnieniem ze służby naruszona została fundamentalna zasada demokratycznego państwa prawnego tj. zasada proporcjonalności. Naruszenie tej kardynalnej zasady polegało na tym, że ustawodawca ustanowił ograniczenia przekraczające pewien stopień uciążliwości, gdyż jak Szef ABW w piśmie z dnia .11.2010 r. Idz. przyznał, że w stosunku do skarżącego zastosowano niczym nie uzasadnioną represję ekonomiczną. Tym samym naruszono proporcję między stopniem ingerencji w uprawnienia jednostki a rangą interesu

publicznego, który ma w ten sposób podlegać ochronie. Jeżeli weźmie się pod uwagę ostatnie prace ustawodawcy w zakresie służby więziennej i celnej, to w sprawie nawet trudno jest ustalić interes publiczny podlegający ochronie. Natomiast jeżeli weźmie się pod uwagę uzasadnienie prawne i faktyczne Senackiego projektu ustawy o zmianie ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw – druk nr 27 – to zaskarżony przepis jest w rażący sposób niezgodny z art. 31 ust. 3 Konstytucji. (Proponowana zmiana ustawowa w stosunku do funkcjonariuszy zwalnianych na podstawie art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW, polega na dodaniu ust. 3 art. 128 ustawy o ABW, zatem ekwiwalent za urlop wypoczynkowy będzie przyznawany, natomiast ekwiwalent za urlop dodatkowy nadal nie będzie przysługiwał, pomimo wniosku Szefa AW)

Wobec tego, niezgodność zaskarżonego przepisu z art. 31 ust. 3 Konstytucji przejawia się tym, iż naruszono trzy przesłanki zawarte w tym przepisie: po pierwsze, nie występuje ustawowa forma ograniczeń, bowiem ograniczenie prawa do urlopu i odprawy następuje na podstawie wnioskowania prawniczego *a contrario*. Po drugie, nie można ustalić o jaki interes publiczny szło ustawodawcy i po trzecie naruszono bez wyraźniej przyczyny istotę prawa konstytucyjnego tj. prawa do urlopu (proporcjonalność ograniczeń). Zatem niezgodność zaskarżonego przepisu z art. 31 ust. 3 Konstytucji wyraża się również w tym, że naruszono jedyne dopuszczalne ograniczenie tj. ze względu na interes publiczny.

Konstytucyjna zasada równości i niedyskryminacji

Norma prawna zawarta w zakwestionowanym przepisie przybiera charakter dyskryminujący, ponieważ zawęża w sposób nieuzasadniony dostęp funkcjonariuszy zwolnionych na podstawie art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW do praw zagwarantowanych już przez art. 123 ust. 1 pkt 5 ustawy o ABW oraz nabytych już praw gwarantowanych przez Konstytucję i prawo unijne w sposób bezwarunkowy. W ocenie skarżącego wątpliwości konstytucyjne budzi zwłaszcza zróżnicowanie przez ustawodawcę w zakwestionowanym przepisie sytuacji osób zwolnionych na podstawie art. 60 ust. 1 pkt 3 i art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW na niekorzyść tych drugich. Zróżnicowanie jest tym bardziej niezrozumiałe, że wydaleniem dyscyplinarnie ze służby otrzymują 50 % odprawy oraz ekwiwalent pieniężny za urlopy wypoczynkowe niewykorzystane w latach poprzedzających rok zwolnienia ze służby. W ocenie skarżącego, mając na względzie wartości konstytucyjne, próżno szukać *ratio legis* unormowania zawartego w zakwestionowanym przepisie dotyczącym przyznawania poszczególnych świadczeń pieniężnych funkcjonariuszom zwalnianym ze służby. W szczególności w ocenie skarżącego nie jest zrozumiałe dlaczego przyznano 50 % odprawy i ekwiwalent za urlop w przypadku rażącego naruszenia dyscypliny służbowej, gdy w przypadku skarżącego jego postępowanie nie narusza jakiegokolwiek przepisu lub zasad etyki zawodowej. Przyjęcie stanowiska, że funkcjonariusz ABW wydany ze służby za rażące naruszenie dyscypliny służbowej znajduje się w sytuacji lepszej niż zwolniony na podstawie art. 60 ust. 2 pkt

7 ustawy o ABW kłóci się - zdaniem skarżącego – z zasadą praworządności. Dla skarżącego przejawem naruszenia konstytucyjnej zasady niedyskryminacji jest zrównanie jego sytuacji prawnej w zakresie świadczeń pieniężnych związanych ze zwolnieniem ze służby z funkcjonariuszami zwolnionymi ze względu na *skazanie prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego* (art. 60 ust. 1 pkt 4 ustawy o ABW). Natomiast zwolnienie ze służby na podstawie art. 60 ust. 1 pkt 5 ustawy o ABW z powodu nabycia obywatelstwa innego państwa Unii Europejskiej i nieprzyznanie odprawy i ekwiwalentu, stanowi przejaw jawnej dyskryminacji zakazanej przez art. 18 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 12 TWE.

Art. 66 ust. 2 Konstytucji jako wzorzec badania

Wskazując na braki konstrukcyjne przepisu art. 128 ustawy o ABW podnoszę, że ustawodawca wprowadził ograniczenie prawa do świadczeń pieniężnych na zasadzie wnioskowania prawniczego *a contrario*, z wyłączeniem jednego przypadku ograniczenia unormowanego w ust. 2 art. 128 ustawy o ABW. W tym miejscu jednakże należy zaznaczyć, że Senat RP i Sejm RP we wspomnianym projekcie (druk nr 27 i 387) podnieśli, że w stosunku do ekwiwalentu za urlop ograniczenie zawarte w ust. 2 art. 128 ustawy o ABW narusza postanowienia Konstytucji i prawa unijnego; określając dotychczasowy stan prawny jako „regulację wadliwą”. Jednakże nawet wprowadzenie tej poprawki nie czyni zaskarżonego przepisu zgodnego z Konstytucją, bowiem przepis ten reguluje wyłącznie prawo do ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy, nadal ograniczając w całości prawo do ekwiwalentu za nabyty już urlop dodatkowy na zasadzie wnioskowania *a contrario*. Zdaniem skarżącego ograniczenie nabytego już prawa do urlopu wprowadzone w przepisach rangi ustawowej godzi w istotę konstytucyjnego prawa do urlopu gwarantowanego przez art. 66 ust. 2 Konstytucji. Skarżący podnosi, że prawo do corocznego płatnego urlopu gwarantowane jest wprost w przepisach Konstytucji. Zakładając racjonalność działania ustrojodawcy, należy przyjąć, że niedookreślenie warunków możliwości ograniczenia tego prawa jest świadomym działaniem i nie daje podstaw dla ustawodawcy do ustanowienia możliwości ograniczania w całości lub części tego prawa w przepisach ustaw zwykłych. Ponadto, ustanawiając podczas uchwalania w 2006 roku pakietu ustaw związanych z SKW i SWW możliwość ograniczenia w całości prawa do urlopu, ustawodawca wprowadził w trzech ustawach (ustawa o ABW, SWW i SKW) wyjątek nie znajdujący systemowego uzasadnienia na tle obowiązujących przepisów ustawowych służb mundurowych, jak również prawa pracy regulujących prawo do ekwiwalentu za urlop. Ani Konstytucja, ani przepisy pozostałych ustaw służb mundurowych, jak również Kodeks pracy nie przewidują bowiem możliwości wygaśnięcia prawa do ekwiwalentu za urlop w przypadku rozwiązania stosunku pracy lub służbowego w analogicznej sytuacji prawnej jak u skarżącego. Prowadzi to do niczym nie uzasadnionego zróżnicowania

procedury w nabywaniu prawa do ekwiwalentu przez co różnicuje sytuację pracowników i funkcjonariuszy zwalnianych z pracy(służby). Ustawodawca naruszył tym samym zasadę poprawnej legislacji, wynikającą z art. 2 Konstytucji. Zasada ta została również naruszona przez to, że ustawodawca wprawdzie określił, jakie skutki wywołuje zwolnienie na podstawie art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW – poprzez nieprzyznanie praw - jednakże brak jest jasnego przepisu określającego obowiązek postępowania tj. stawiennictwa przed komisją lekarską.

W przypadku uprawnienia powstałego z mocy prawa w ustawie o ABW ustawodawca posługuje się zawrotem „staje się”, „nabywa” określając równocześnie moment jaki następuje skutek z mocy ustawy i wiążąc to z określoną datą lub zdarzeniem. Regulacja zawarta w art. 95 ust. 1, 2 i 4 daje podstawy do sformułowania tezy, iż prawo to funkcjonariusz ABW i AW nabywa ex lege tj. z rozpoczęciem nowego roku kalendarzowego, nie jest potrzebne wydanie jakiegokolwiek decyzji. Zatem w sprawie skarżącego doszło do naruszenia w rażący sposób zasady zaufania do państwa oraz zasady ochrony praw słuszenie nabytych (art. 2 Konstytucji), a także prawa do corocznych płatnych urlopów gwarantowanych przez art. 66 ust. 2 Konstytucji. Załamana została również zasada nadrzędności i pierwszeństwa Konstytucji i prawa traktatowego Unii Europejskiej wobec wszystkich aktów prawnych obowiązujących w polskim porządku konstytucyjnym. Nie wydaje się też do przyjęcia – sugerowana przez organ i Naczelny Sąd Administracyjny – argumentacja o niegodziwym nabyciu uprawnień do urlopu i odprawy. Tak jak w prawie karnym panuje zasada, że nie można zostać ukaranym za czyn, który nie był przestępstwem w dacie jego popełnienia, tak samo w systemie służb mundurowych ze względu na nabycie prawa do corocznego płatnego urlopu nie można posługiwać się pojęciem praw niesłuszenie albo niegodziwie nabytych. Funkcjonariusza można więc pozbawić korzystniejszych świadczeń pieniężnych za ściśle określone przestępstwo, wykroczenie lub naruszenie dyscypliny służbowej. Natomiast w niniejszej sprawie sankcje w postaci zwolnienia ze służby z jednoczesnym ograniczeniem konstytucyjnego prawa w całości, wyciągnięto za nieusprawiedliwione niestawiennictwo przed komisją lekarską, w trakcie zwolnienia lekarskiego skarżącego od pracy, bez postawienia skarżącemu zarzutu naruszenia konkretnego przepisu o sposobie usprawiedliwiania nieobecności przed komisją. Zatem skarżącego zwolniono za naruszenie nieistniejącego w prawie przepisu o sposobie usprawiedliwiania nieobecności. Organ w trakcie postępowania administracyjnego o zwolnienie żądał od skarżącego dodatkowego zaświadczenia - dokumentu usprawiedliwienia niestawiennictwa przed komisją lekarską. Za nieprzedstawienie tego „zaświadczenia” zwolnił skarżącego z pracy. Podnieść już tylko należy, że żądanie dodatkowego usprawiedliwienia – oprócz już przedstawionego i zaakceptowanego przez przełożonego usprawiedliwienia od służby - nieznajdującego oparcia w przepisach prawa w rażący sposób narusza art. 31 ust. 2 zd. 2 Konstytucji, bowiem jest to „*zmuszanie do czynienia tego, czego prawo nie nakazuje*”.

Skarżący wskazuje na wieloletni dorobek i orzecznictwo Sądu Najwyższego w zakresie prawa pracy związany z prawem do urlopu, gdyż wypłata ekwiwalentu za urlop jest niezależna od sposobu ustania zatrudnienia, bowiem jest ono prawem pochodnym od prawa do urlopu. Dodatkowo skarżący wskazuje na ewolucję art. 171 Kodeksu pracy w zakresie ekwiwalentu za urlop, a w szczególności na zmianę (§ 1) i skreślenie art. 171 § 2 Kodeksu pracy wprowadzone ustawą z dnia 14 listopada 2003 r. o zmianie ustawy – Kodeks pracy oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 213, poz. 2081, art. 1). Jak wynika z rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy Kodeks pracy (druk sejmowy nr 1162) zmiana ustawy dostosowała Kodeks pracy do Konstytucji oraz m. in. do dyrektywy nr 93/104 z 23 listopada 1993 r. dotyczącej pewnych aspektów organizacji pracy (obecnie dyrektywa 2003/88). Zatem, jeżeli pracownik nie wykorzystał urlopu, a rozwiązano z nim stosunek pracy, to pracodawca jest zobowiązany na podstawie wskazanego przepisu wypłacić mu niezależnie od powodów rozwiązania ekwiwalent pieniężny. Oprócz powyższego zauważyć należy, że Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 października 1980 r. sygn. I PRN 100/80 wyraził następujący pogląd: „roszczenie to jest surogatem urlopu, a zatem nie może być odmiennie traktowane.” Ekwiwalent pieniężny należny pracownikowi za niewykorzystany urlop wypoczynkowy podlega ochronie w takim samym zakresie, jak wynagrodzenie za pracę (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 1980 r., I PR 43/80, OSNCP 1980, z. 12, poz. 248 i z 12.04.2007 r., I PK 261/06). W państwie prawa pozbawianie konstytucyjnych uprawnień do urlopu określonej kategorii osób, może nastąpić wyłącznie na podstawie wyraźnego uregulowania. Natomiast ustawa o ABW nie spełnia tych wymagań. Wobec tego ze względu na błędy aksjologiczne i konstrukcyjne dokonane w trakcie uchwalania przepisu art. 60 ust. 2 pkt 7 w związku z art. 128 ustawy o ABW, przepisy te powinny zostać wyeliminowane z obiegu prawnego, tak aby ustawodawca miał możliwość uregulowania sprawy również zgodnie z prawami i wolnościami zagwarantowanymi w sposób bezwarunkowy w Konstytucji i prawie Unii Europejskiej (sygn. SK 21/12).

V. Ewolucja przepisu regulującego przyznawanie świadczeń pieniężnych związanych ze zwolnieniem ze służby w organach bezpieczeństwa państwa.

W celach porównawczych warto przedstawić także sytuację prawną w pozostałych służbach mundurowych. Za wyłączeniem uregulowania dokonanego podczas pośpiesznego uchwalania ustawy o SWW i SKW i zmiany w ustawie o ABW w 2006 roku, pozostałe służby mundurowe w sytuacji analogicznej do skarżącego przyznają odprawę i ekwiwalent. Zauważyć jedynie należy, że w Straży granicznej przyznaje się ograniczone świadczenia.

Poniżej skarżący przedstawia ewolucję historyczną przepisów dotyczących świadczeń pieniężnych związanych ze zwolnieniem ze służby:

Przepis art. 107 ustawy z dnia 31 lipca 1985 r. o służbie funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa i Milicji Obywatelskiej Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 38, poz. 181 ze zm.), brzmiał następująco:

Art. 107. 1. Funkcjonariusz zwolniony ze służby na podstawie art. 13 ust. 4 i art. 16 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 2 pkt 1 i 3-6 otrzymuje:

- 1) odprawę,*
- 2) ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy nie wykorzystany w roku zwolnienia ze służby oraz za urlopy zaległe,*
- 3) zryczałtowany ekwiwalent pieniężny za nie wykorzystany w danym roku przejazd, ze środków Ministerstwa Spraw Wewnętrznych,*
- 4) zwrot kosztów przejazdu do obranego miejsca zamieszkania dla siebie, małżonka oraz dzieci pozostających na jego utrzymaniu oraz zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego według zasad obowiązujących przy przeniesieniach służbowych.*

2. Funkcjonariusz zwolniony na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 3 i 4 otrzymuje 50% odprawy oraz ekwiwalent pieniężny za urlopy wypoczynkowe nie wykorzystane w latach poprzedzających rok zwolnienia ze służby.

3. Minister Spraw Wewnętrznych lub upoważniony przez niego przełożony może w przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie przyznać z uwagi na uzasadnione potrzeby rodziny funkcjonariusza odprawę w wysokości nie przekraczającej 50% w razie zwolnienia go ze służby na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 5 i ust. 2 pkt 2.

Natomiast przepis art. 101 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Urzędzie Ochrony Państwa (Dz. U. z 1999 r. Nr . 51, poz. 526 ze zm.) stanowił, że

Art. 101. 1. Funkcjonariusz zwolniony ze służby na podstawie art. 26 ust. 4 i art. 29 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 2 pkt 1 i 3-6 oraz ust. 3 otrzymuje:

- 1) odprawę,*
- 2) ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy nie wykorzystany w roku zwolnienia ze służby oraz za urlopy zaległe,*
- 3) zryczałtowany ekwiwalent pieniężny za nie wykorzystany w danym roku przejazd, ze środków Urzędu Ochrony Państwa,*
- 4) zwrot kosztów przejazdu do obranego miejsca zamieszkania dla siebie, małżonka oraz dzieci pozostających na jego utrzymaniu oraz zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego według zasad obowiązujących przy przeniesieniach służbowych,*
- 5) nie wykorzystane w danym roku świadczenia pieniężne przysługujące stosownie do przepisów wydanych na podstawie art. 60 ust. 4.*

2. Funkcjonariusz zwolniony na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3 otrzymuje 50% odprawy oraz ekwiwalent pieniężny za urlopy wypoczynkowe nie wykorzystane w latach poprzedzających rok zwolnienia ze służby.

3. Szef Urzędu Ochrony Państwa lub upoważniony przez niego przełożony może w przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie przyznać, z uwagi na uzasadnione potrzeby rodziny funkcjonariusza, odprawę w wysokości nie przekraczającej 50% w razie zwolnienia go ze służby na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 4 i ust. 2 pkt 2.

Aktualnie przepisy art. 128 i art. 129 ustawy o ABW otrzymały brzmienie:

Art. 128 ust. 1 Funkcjonariusz zwolniony ze służby na podstawie art. 54 ust. 3, art. 57 ust. 4 i art. 60 ust. 1 pkt 1 i 2, ust. 2 pkt 1 i 3-6 oraz ust. 3 otrzymuje:

- 1) odprawę;*
- 2) ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy niewykorzystany w roku zwolnienia ze służby oraz za urlopy zaległe;*
- 3) zryczałtowany ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany w danym roku przejazd, ze środków Agencji;*
- 4) zwrot kosztów przejazdu do obranego miejsca zamieszkania dla siebie, małżonka oraz dzieci pozostających na jego utrzymaniu oraz zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego według zasad obowiązujących przy przeniesieniach służbowych;*
- 5) niewykorzystane w danym roku świadczenia pieniężne przysługujące stosownie do przepisów wydanych na podstawie art. 90 ust. 4.*

2. Funkcjonariusz zwolniony na podstawie art. 60 ust. 1 pkt 3 otrzymuje wyłącznie 50 % odprawy oraz ekwiwalent pieniężny za urlopy wypoczynkowe niewykorzystane w latach poprzedzających rok zwolnienia ze służby.

Art. 129. Szefowie Agencji, każdy w zakresie swojego działania, lub upoważnieni przez nich przełożeni mogą w przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie przyznać, z uwagi na uzasadnione potrzeby rodziny funkcjonariusza, odprawę w wysokości nieprzekraczającej 50 % w razie zwolnienia go ze służby na podstawie art. 60 ust. 1 pkt 4 i ust. 2 pkt 2.

W marcu 2012 r. przesłano do Sejmu, Senacki projekt zmiany ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw, w tym również zmianę kwestionowanego przepisu (druk senatu nr 27 i druk sejmowy nr 387). Senat wniósł o zmianę art. 128 ustawy o ABW poprzez dodanie ust. 3 przyznającego ekwiwalent za urlop wypoczynkowy dla funkcjonariuszy zwalnianych na podstawie art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW tj. w sytuacji analogicznej do sytuacji skarżącego, oddalając jednocześnie wniosek Szefa Wywiadu o ustawowe uregulowanie sprawy związanej z ekwiwalentem za urlop dodatkowy. Z uzasadnienia projektu wynika, że proponowane zmiany realizują również zasadę sprawiedliwości społecznej. Jeżeli proponowane przez Senat zmiany do ustawy zostaną przyjęte, to nie spowodują one zmiany zakresu zaskarżenia skargą konstytucyjną tj. niekonstytucyjności zaskarżonego przepisu, bowiem nadal brak jest unormowania związanego z ekwiwalentem za urlop dodatkowy. Podnieść przy tym należy, że Szef ABW i Sady administracyjne – w sprawie skarżącego - odczytują, iż w ustawie o ABW właśnie art. 128 normuje sprawę ekwiwalentu za urlop dodatkowy. Jednocześnie w ustawie o ABW brak jest ustawowego unormowania dotyczącego obliczania wielkości ekwiwalentu zarówno wypoczynkowego jak i dodatkowego. Wydane z dziesięcioletnim opóźnieniem przepisy rozporządzenia wykonawczego – na podstawie art. 100 ustawy o ABW – w zakresie ekwiwalentu są sprzeczne z przepisami Konstytucji, gdyż tylko ustawa może regulować wysokość ekwiwalentu, jednocześnie władza wykonawcza ograniczyła możliwość otrzymania ekwiwalentu do urlopu wypoczynkowego, co narusza w rażący sposób przepisy

art. 66 ust. 2 Konstytucji i art. 7 ust. 2 dyrektywy 2003/88 w zakresie ekwiwalentu za urlop dodatkowy.

Sposób obliczania ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy został dopiero uregulowany przez § 9 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 maja 2011 r. w sprawie urlopów funkcjonariuszy ABW (Dz. U. Nr 110, poz. 643), wydanego na podstawie art. 100 ustawy o ABW.

Reasumując, należy stwierdzić, że w 1985 roku tj. w okresie stanowienia ustaw (zwykłych) uregulowania art. 107 ustawy o MO i SB – podobnie zresztą jak i pozostałych służb mundurowych - jego aksjologia oraz zakres realizacji spełniał pozytywną funkcję stymulacyjną. Analiza porównawcza w zakresie dużych służb mundurowych, takich jak wojsko i policja wskazuje też, że w następstwie przemian ustrojowych - a zwłaszcza w sferze gwarantowanych praw jednostki oraz dopuszczalności ich ograniczenia po wejściu w życie Konstytucji RP z 1997 roku - dostosowano przepisy tych służb mundurowych do nowej sytuacji prawnej. Trudno tu pomijać jednoznaczny wniosek wynikający z prześledzenia powyżej zacytowanych unormowań ustawy o MO i SB, UOP i ABW, gdyż w zacytowanych przepisach nie zostały ujęte - nie tylko prawa jednostki ustanowione w Konstytucji, ale również po 2004 roku nie wykonano obowiązku dostosowania przepisów ustawy o ABW do przepisów Unii Europejskiej. Dlatego zdaniem skarżącego nadal słuszny jest zarzut podniesiony w skardze konstytucyjnej o nieimplementowaniu art. 7 ust. 2 dyrektywy 2003/88 do zaskarżonego przepisu, co zdaniem skarżącego powoduje niezgodność z art. 2 Konstytucji wykorzystanego jako samodzielny wzorzec dla kontroli zaskarżonej regulacji w trybie skargi konstytucyjnej. Podnieść przy tym należy, iż wbrew zasadzie przyzwoitej legislacji przepis art. 128 nie jest nawet uregulowaniem szczególnym w stosunku do pozostałych przepisów ustawy o ABW w zakresie świadczeń pieniężnych związanych ze zwolnieniem ze służby. Przykładowo: skarżący uzyskał świadczenie w postaci dopłaty do wypoczynku kilka miesięcy po zwolnieniu ze służby na podstawie § 3 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 czerwca 2003 r. w sprawie dopłaty do wypoczynku przysługującej funkcjonariuszom Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz członkom ich rodzin (Dz. U. Nr 102, poz. 945) wydanego na podstawie art. 90 ust. 5 ustawy o ABW. Wskazując natomiast na rażące błędy konstrukcyjne zaskarżonego przepisu w zakresie sposobu „przysługiwania - otrzymywania” wszystkich świadczeń pieniężnych wymienionych w kwestionowanym przepisie, skarżący powołuje się na sprzeczność logiczną pomiędzy ewolucją zacytowanych rozwiązań UOP/ABW a przepisem art. 114 ustawy o Policji, jednocześnie powołując się na uzasadnienia ustawodawcy do konieczności wprowadzenia przepisie ustawy o Policji zmian, odnoszących się bezpośrednio do niniejszej sprawy w zakresie dostosowania unormowania do postanowień Konstytucji i prawa unijnego.

VI. Prawo do świadczeń pieniężnych przysługujących na podstawie art. 128 ust. 1 pkt 3 ustawy o ABW.

Na zakończenie skarżący pragnie podnieść jeszcze jeden argument za koniecznością usunięcia z obiegu prawnego całego art. 128 ustawy o ABW wskazując na treść pkt. 3 ust. 1 art. 128 ustawy o ABW.

Zgodnie z art. 128 ust. 1 pkt 3 ustawy o ABW enumeratywnie wskazanej grupie funkcjonariuszy przysługuje „zryczałtowany ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany w danym roku przejazd, ze środków Agencji” Skarżący wskazuje, iż uchwalona 2002 roku ustawa o ABW nie uregulowała sposobu naliczania tego świadczenia pieniężnego. Po prostu zapomniano, że wskazane świadczenie pieniężne wypłacane na podstawie rozporządzenia wykonawczego należy uregulować w przepisach ustawowych lub z niego zrezygnować. Aby odstąpić od dłuższych wywodów prawniczych, skarżący wskazuje na wnioski wypływające z prac ustawodawczych nad tym „zryczałtowanym ekwiwalentem” w przepisie art. 114 ust. 1 pkt 3 ustawy o Policji - obowiązującym do 2001 roku.

Na rozprawie przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w W w dniu września 2010 r. o sygn. pełnomocnik Szefa Agencji twierdził, że powyższe świadczenie zostało wypłacone skarżącemu. Jak wynika z prawomocnego uzasadnienia wyroku WSA z dnia .09.2010 r. „Również pełnomocnik organu na rozprawie przed Sądem, nie był w stanie przedstawić dokumentu wskazującego na sam fakt wypłaty ekwiwalentu, ani też na jego wysokości, a ponadto nie był w stanie odpowiedzieć na pytanie, ile osób było do niego upoważnionych, a co zarzuca się w skardze do Sądu.” (...) „Skoro organ uważa, że świadczenie to zostało skarżącemu wypłacone, to winien wskazać na jakiej podstawie i w jakiej wysokości przysługiwał skarżącemu ekwiwalent za przejazd oraz w jakiej kwocie i kiedy został skarżącemu wypłacony.”

VII. Uwagi końcowe – niezgodność zaskarżonego przepisu z unormowaniami prawa Unii Europejskiej

Strona skarżąca na poparcie swoich argumentów powołuje się na pkt. 18 i 26 uzasadnienia wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej: ETS) z dnia 15 września 2011 r. w sprawie C-155/10 „(...)art. 7 dyrektywy 2003/88 ustanawia prawo do corocznego płatnego urlopu oraz prawo do otrzymania wynagrodzenia z tego tytułu jako dwa aspekty jednego prawa.” „Prawo do corocznego płatnego urlopu zostało uznane w sposób wyraźny w art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, która na podstawie art. 6 ust. 1 TUE posiada tę samą moc prawną co traktaty.” Zatem, powołane w niniejszym piśmie poglądy Sądów administracyjnych w sprawie skarżącego są sprzeczne z wieloletnią i stałą linią orzecznictwa ETS w zakresie ekwiwalentu za urlop

przysługującego na podstawie art. 7 dyrektywy 2003/88 (np.: sprawa C-155/10 i C-214/10). Przypomnieć już tylko należy, że prawo do corocznego płatnego urlopu i jego ekwiwalentu w prawie unijnym – bezwarunkowo obowiązującym wszystkie organy państwa polskiego – traktowane jest jako dwa aspekty tego samego prawa. (wyrok ETS C – 350/06, C-155/10, C-214/10, C-337/10 i C-78/11)

Jednocześnie zauważyć należy, że prawo do urlopu i jego ekwiwalentu zostało przyznane skarżącemu przez unormowania prawa unijnego, prawo do urlopu stanowi prawo traktatowe UE, którego stosowanie ma pierwszeństwo przed ustawami (art. 91 ust. 2 i 3 Konstytucji). Prawo wspólnotowe traktuje prawo do corocznego płatnego urlopu i jego ekwiwalent jako dwa aspekty jednego prawa. W doktrynie prawa nie jest kwestionowane, iż uprawnienie do corocznego płatnego urlopu w ten sam sposób może zostać cofnięte. W orzecnictwie Trybunału Konstytucyjnego podkreśla się, że konstytucyjna zasada praw nabytych zakazuje znoszenia lub ograniczenia praw podmiotowych przysługujących skarżącemu, aktem prawnym niższego rzędu niż te prawo zostało przyznane. Ustanowienie prawa do urlopu i jego ekwiwalentu nastąpiło w Konstytucji i przepisie traktatowym Unii Europejskiej, zatem stanowisko sądów administracyjnych, aprobujące, że decyzja administracyjna wydana wprawdzie na podstawie ustawowej może cofać, odbierać lub niweczyć przyznanych(nabytych) już praw aktem prawnym wyższego rzędu jest nieprawidłowa. Wywody Sądów administracyjnych o prymacie stosowania ustawy o ABW w tym zakresie są całkowicie chybione.

Rozważania w analogicznej kwestii zostały podjęte przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (wielka izba) w wyroku z dnia 20 stycznia 2009 r. w sprawach połączonych C-350/06 i C-520/06, gdzie Trybunał uznał, że:

„2) *Artykuł 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88² powinien być interpretowany w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom lub praktykom krajowym przewidującym wygaśnięcie prawa do corocznego płatnego urlopu wraz z końcem okresu rozliczeniowego lub okresu dozwolonego przeniesienia ustalonego przez prawo krajowe, nawet jeśli pracownik przebywał na zwolnieniu chorobowym przez całość lub część okresu rozliczeniowego, a jego niezdolność do pracy trwała aż do ustania stosunku pracy, ze względu na co nie mógł skorzystać ze swojego prawa do corocznego płatnego urlopu.*

3) *Artykuł 7 ust. 2 dyrektywy 2003/08 powinien być interpretowany w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom lub praktykom krajowym przewidującym w razie ustania stosunku pracy brak wypłaty jakiegokolwiek ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany coroczny płatny urlop na rzecz pracownika, który przebywał na zwolnieniu chorobowym przez całość lub część okresu rozliczeniowego bądź okresu dozwolonego przeniesienia, ze względu na co nie mógł skorzystać ze swojego prawa do corocznego płatnego urlopu. W celu obliczenia wspomnianego ekwiwalentu pieniężnego zwykle wynagrodzenie pracownika – czyli*

² Dyrektywa 2003/88 weszła w życie w dniu 2 sierpnia 2004r. i zastąpiła dyrektywę Rady 93/104/WE z dnia 23 listopada 1993 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy. Artykuł 7, przyjęty został w niezmienionej formie z poprzedniej dyrektywy. Art. 7 w związku z art. 17 dyrektywy 2003/88 nie należy do przepisów, od których dyrektywa dopuszcza odstępstwa.

to, które musi być wypłacane w trakcie okresu odpoczynku odpowiadającemu corocznemu płatnemu urlopowi – jest również rozstrzygające.”

Jak wynika z powołanych wyroków ETS, zaskarżony przepis narusza jednoznacznie i wiążące wszystkie organy krajowe stanowisko interpretacyjne ETS, jednocześnie pozostaje w sprzeczności z orzecznictwem sądów administracyjnych co do wykładni polskich przepisów na tle przepisów unijnych w związku z orzeczeniami ETS – dlatego zdaniem skarżącego - należy ocenić zaskarżoną regulację jako naruszającą prawo w sposób rażący.

Skarżący żądając stwierdzenia niekonstytucyjności zaskarżonego przepisu wskazuje jednoznacznie na poglądy wyrażone przez: Rząd polski³, Ministerstwo Spraw Zagranicznych, Biuro Analiz Sejmowych⁴, Rzecznika Generalnego Unii Europejskiej⁵, Szefa ABW⁶ z których wynika wyraźna konstatacja, że zaskarżona przepis jest niegodny z jasnymi przepisami prawa Unii Europejskiej doprowadzając do niczym nie uzasadnionej dyskryminacji skarżącego w zakresie ograniczenia prawa konstytucyjnego i prawa podstawowego UE do corocznego płatnego urlopu i jego ekwiwalentu przysługującego skarżącemu w sposób bezwarunkowy. *„Rząd polski utrzymuje, że ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop jest surogatem corocznego urlopu. Z dniem rozwiązania stosunku pracy nabyte przez pracownika prawo do urlopu wypoczynkowego w naturze przekształca się w prawo do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop. Art. 7 ust. 2 dyrektywy 2003/88 należy zatem interpretować w ten sposób, że ekwiwalent za urlop wypoczynkowy przysługuje pracownikowi za okresy, za które pracownik nabył prawo do urlopu wypoczynkowego.”* Nadmienić tylko należy, że cytowane stanowisko Rządu polskiego dotyczyło prawa pracy, jednakże wywody organów państwa polskiego zawarte uzasadnieniu druku sejmowego nr 4147 z 14 stycznia 2011 r. w zakresie bezpośredniego stosowania art. 7 ust. 1 i 2 dyrektywy 2003/88, nie pozostawiają żadnych wątpliwości co do jego zastosowania w służbach mundurowych, wprawdzie dotyczą one Straży Granicznej, Policji i Służby Celnej, ale zawarte w niej poglądy w pełni odnoszą się do ustawy o ABW. W związku z powyższym wnoszę o stwierdzenie niegodności zaskarżonego przepisu z art. 2 Konstytucji. Arbitralne pozbawienie praw do świadczeń pieniężnych funkcjonariuszy ABW i AW zwalnianych w trybie art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW narusza jednocześnie konstytucyjny standard wynikający z – powołanej jako wzorzec kontroli w badanej sprawie – zasady demokratycznego państwa prawnego.

Skarżący ponownie podnosi, iż niniejsza skarga konstytucyjna wynikała na tle następującego stanu faktycznego: Skarżący przeszedł na emeryturę, jednakże do

³ Sprawa przed ETS sygn. C-520/06;

⁴ Druk sejmowy nr 4147 z 14.01.2011 r.

⁵ Opinia w sprawie C-155/10, pkt. 5, 31 i 32.

⁶ Pismo Szefa ABW z dnia 12.11.2010 r. l.dz. K-13560/2010 stanowiące odpowiedź na dwukrotną interwencję Rzecznika Praw Obywatelskich, stwierdzające, że funkcjonariusze ABW zwalniani na podstawie art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW podlegają niczym nie uzasadnionej represji ekonomicznej.

dnia zwolnienia ze służby z powodów zdrowotnych nie mógł wykonywać służby i dlatego nie skorzystał z przysługującego mu prawa do urlopu.

W tym kontekście argumenty podniesione w uzasadnieniu wyroku NSA o sygn. [redacted] w zakresie prawa unijnego są rażąco odmienne od wszystkich dotychczas opublikowanych orzeczeń ETS, przykładowo: w analogicznej kwestii rozważania podjęte zostały w wyroku z dnia 3 maja 2012 r. Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej sprawie C-337/10 (Lex nr 1143213). W sentencji wyroku Trybunał Sprawiedliwości (piąta izba) orzekł, że „Artykuł 7 ust. 2 dyrektywy 2003/88 należy interpretować w ten sposób, że urzędnik, który przeszedł na emeryturę, ma prawo do ekwiwalentu pieniężnego za coroczny płatny urlop, którego nie wykorzystał, ponieważ nie mógł wykonywać swoich funkcji z powodu choroby.” (...) „Artykuł 7 ust. 2 dyrektywy 2003/88 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego ograniczającemu, poprzez ustanowienie dziewięciomiesięcznego okresu przeniesienia, po którego upływie prawo do corocznego płatnego urlopu wygasa, prawo urzędnika przechodzącego na emeryturę do kumulacji ekwiwalentów pieniężnych za coroczne płatne urlopy, które nie zostały wykorzystane z powodu niezdolności do pracy.”

Wskazać również należy na wyrok ETS w sprawie C-282/10, w uzasadnieniu Trybunał wyraził następujący pogląd: „W tym względzie z utrwalonego orzecznictwa wynika, że stosując prawo wewnętrzne, sądy krajowe zobowiązane są tak dalece, jak jest to możliwe, dokonać jego wykładni w świetle i celu dyrektywy 2003/88, by osiągnąć przewidziany w niej rezultat, a zatem dostosować się do art. 288 Traktatu (TFUE). (...) Należy jednak przypomnieć, że podmioty prawa mogą powoływać się na dyrektywę nie względem jednostki, lecz względem państwa, to mogą to czynić niezależnie od charakteru, w jakim państwo występuje – pracodawcy czy organu władzy publicznej. (...) art. 7 dyrektywy 2003/88 – który spełnia przesłanki bezpośredniej skuteczności – będzie skutkował koniecznością odstąpienia przez sąd krajowy od każdego przepisu, który byłby z nim sprzeczny.”

Mając powyższe na uwadze, skarżący wnosi o usunięcie o obiegu prawnego całego art. 128 ustawy o ABW.

Wykonano w 5-ciu egz.

Załączniki:

- 1/ prawomocny wyrok WSA z .05.2012 r. sygn. [redacted] – tylko adresat;
- 2/ potwierdzenie odbioru wyroków NSA 2szt/4 kart – tylko adresat;
- 3/ kserokopia pisma AW z dnia .02.2012 r., l.dz. [redacted] – tylko adresat;
- 4/ kserokopia pisma MSW z dnia .03.2012 r., [redacted] – tylko adresat.